

Еремия.

Да малцинство, което има голѣмата правда на страната си.

Тодоръ.

Какво неблагооразумие?

Еремия.

Мене ми се налага като човѣкъ. Азъ виждамъ въ цѣлата тази система на поддържане подслони за неджгави, на лгави подарявания срѣщу празници хлѣбъ на бѣднитѣ, на оплаквания съ проповѣди хорекитѣ нещастия, както правите венчки — едно лицемѣрие, едни отвратителни приеми за да можете по този начинъ да се ползвате отъ тѣхната простота. По този начинъ на чело на общественитѣ дѣла се поставятъ такива, които могатъ да угодничатъ. А вие знаете, че угодничеството е врагъ на силния, на избранника. И до като я карате така, никога на чело на общенелзнитѣ прѣдиряггия не ще имате заслужили хора. Ей защо и азъ самъ противъ васъ

Тодоръ.

(Небрѣжно) И какво ще направишъ?

Еремия.

Вмѣсто отвѣтъ ще те понигамъ, какво сте направили, вие! Какво създадохте, като по единъ цѣлъ животъ сте проповѣдвали, изповѣдвали. — Ами я помислете, че като васъ, по сжщия нжтъ сж минали още хиляди — и то отъ 20 вѣка! Какво сте сторили? Нищо друго освѣнъ: създали сте хора — покорна рай, търпелива, вѣрующа, въ която нѣма никаква инициатива и смѣлоеть. И съ това сте убили у човѣка венчко друго, що би имъ дала природата като на човѣшко сжщество. — Е, направили ли сте друго освѣнъ това, разбира се, и друго едно: като сте натрунали богатства за смѣтка на тая обезличена рай?

Тодоръ.

(Нездържано) Не това сме създали вие!